

Boží práce

„Neříkám, abyste opustili město a stranili se občanských záležitostí. Nikoliv. Zůstaňte, kde jste, žijte však ctnostně.“ To jsou slova světce 4. století a rovněž slova svatého Josemaríi, který hlásal, že v běžném životě skládajícím se z práce, nás očekává Bůh.

10.10.2018

Svatý Josemaría říkal, že poselství, které obdržel od Boha, je **staré jako evangelium a stejně jako evangelium i nové.**^[1] Staré proto,

že duch Opus Dei je tentýž jako ten, podle nějž žili první křesťané, kteří si byli vědomi, že jsou voláni ke svatosti a apoštolátu uprostřed svých každodenních záležitostí a povinností, aniž by přitom museli opouštět svět. **Opus Dei nejsnáze pochopíme, když pomyslíme na život prvních křesťanů. Ti žili své křesťanské povolání do hloubky; vážně usilovali o dokonalost, k níž byli povoláni prostou a vznešenou skutečností, totiž křtem.**[2]

Zakladatele Opus Dei vždy potěšilo, když ve spisech církevních otců narazil na stopy tohoto poselství. Například ve 4. století se sv. Jan Zlatoústý obrací na věřící: „Neříkám, abyste opustili město a stranili se občanských záležitostí. Nikoliv. Zůstaňte, kde jste, žijte však ctnostně. Popravdě bych byl raději, kdyby vynikali svou ctností spíše ti, kteří žijí ve městech než ti, kteří odešli do hor. Přineslo by to totiž velký užitek,

neboť nikdo nerozsvítí světlo, aby ho postavil pod nádobu... Jen mi neříkej: mám děti, jsem ženatý, musím se starat o dům, a proto nemohu udělat, oč mne žádáš. Ctnosti můžeš praktikovat i tehdy když to všechno máš, budeš-li horlivý. Kdybys nic z toho neměl a byl vlažný, pak by bylo vše ztraceno. Je třeba jen jedno: doopravdy chtít, protože pak ani věk, ani chudoba, ani bohatství, ani obchody, ani žádná jiná věc nebude ctnosti na překážku. Staří a mladí, sezdaní a rodiče, řemeslníci a vojáci, ti všichni dokázali splnit, co jim Pán uložil. David byl mladý, Josef byl otrokem, Akvila vykonával manuální práci, obchodnice s nachovými látkami se starala o svůj obchod, někdo byl strážcem ve vězení, někdo byl, jako Kornélius, setníkem, další byl, jako Timoteus, nemocný, jiný zase, jako Onésimus, uprchlým otrokem, a přece nic z toho těmto mužům a ženám, mladým i starým, otrokům i svobodným, vojákům i

nevojákům nebránilo v tom, aby vynikali v ctnostech.“[3]

Okolnosti běžného života nejsou překážkou, ale předmětem a prostředkem posvěcování. I přes své slabosti a nedostatky jsme podobně jako ti první učedníci **křesťanskými občany, kteří chtějí náležitě odpovídat na požadavky své víry.**

[4] Spiritualita Opus Dei je určena pro křesťany, kteří na to, aby našli a milovali Boha, nemusí opouštět své místo ve světě, protože – jak řekl Jan Pavel II. s odkazem na učení svatého Josemaríi – „Pán chce vstoupit do společenství lásky se všemi svými dětmi ve *spleti každodenních činností* v běžném prostředí, v němž se odehrává život.“[5]

Proto Náš otec řekl: **Tím, že v té době přivedl k životu Dílo, vyjádřil Pán přání, aby se už nikdy nepřehlížela nebo nezapomněla ta pravda, že všichni se musí**

posvěcovat a že většina křesťanů se má posvěcovat uprostřed tohoto světa, v běžné práci. Proto dokud budou lidé na zemi, bude existovat Dílo. Vždy bude docházet k tomuto jevu: že budou existovat lidé ze všech profesí a povolání, kteří budou usilovat o svatost ve svém stavu, v této své profesi, a budou kontemplativními dušemi uprostřed světa. [6]

Učení, které nám svatý Josemaría vlastním slovem, písmem a příkladem předal, se stalo základem spirituality s charakteristickými rysy. Vědomí Božího synovství, kontemplace v běžném životě, spojení kněžské duše a laické mentality, láska ke svobodě a radost Božích dětí..., tyto a všechny další aspekty učení zakladatele Opus Dei nejsou jen volně vedle sebe stojícími prvky, nýbrž odlesky výjimečného ducha schopného proniknout a

utvářet všechny okamžiky a okolnosti života.

Podobně, jako jsou pro dveře stěžejním základem panty, kolem nichž se dveře přirozeně otáčí, tak je stěžejním základem ducha Díla **běžná všední práce, práce v zaměstnání, vykonávaná ve světě**[7]. Panty nejsou *důležitější* než dveře, jsou jen jejich součástí, která má své zvláštní místo. Jako panty bez dveří nejsou k ničemu, tak ani sebeskvělejší práce nemá smysl, je-li samoučelná a odtržená od celku, není-li *prostředkem* posvěcování běžného rodinného a společenského života. Mohou však být dveře bez pantů? Práce, rodinné a společenské povinnosti patří neoddělitelně k našemu životu, neobejde se bez nich ani naše osobní posvěcování, ani posvěcování světa zevnitř, ani utváření lidské společnosti podle Boží vůle.[8]

Naše práce může být opravdovou *Boží prací, operatio Dei*, protože jsme adoptivními dětmi Boha a jsme jedno s Kristem. Jednorozený Syn se stal člověkem, aby nás spojil se sebou – jako jsou spojené údy těla s hlavou – a jednal skrze nás. Vskutku jsme Kristovi, jako Kristus je Boha.[9] On žije a působí v křesťanovi skrze milost.

Svatý Josemaría neúnavně kázal, že jakákoliv poctivá práce může být posvěcena – může se *stát svatou* – proměnit se v Boží dílo. Posvěcená práce nás ztotožňuje s Kristem – *dokonalým Bohem a dokonalým člověkem* – posvěcuje nás, zdokonaluje a činí jemu podobnými. **Je už na čase, abychom my křesťané konečně hodně nahlas řekli, že práce je Boží dar**[10] a ne trest či prokletí. Práce je činnost chtěná a požehnaná Stvořitelem ještě před prvotním hříchem,[11] činnost, kterou vtělený Boží Syn zastával v

Nazaretě. Spolu s Marií a Josefem se tam dlouhé roky svého života věnoval každodenní prosté, avšak Boží vznešeností naplněné práci. V **Ježíšových rukou se práce – a stejně je tomu s prací, kterou vykonávají milióny lidí na celém světě – mění v božské poslání, ve výkupnou činnost, v cestu spásy.**

[12] Úsilí, které práce vyžaduje, bylo Kristem povýšeno na nástroj osvobození od hříchu, na nástroj vykoupení a posvěcení.[13]

Neexistuje poctivá lidská práce, která by se „nedala proměnit v oblast a předmět posvěcování, v oblast praktikování ctností a v dialog lásky“.

[14]

Práce by se měla v našich rukou, podobně jako v rukou Krista, proměňovat v modlitbu a ve službu lidem, měli bychom se jí podílet na vykoupení celého lidstva. Stvořitel uhnětl člověka z prachu země a dal mu podíl na své stvořitelské moci,

aby pomocí svého rozumu
zdokonaloval a přetvářel Boží
stvoření.[15] Nicméně člověk poté co
zhřešil, sám sebe často oslepuje a
degraduje a svou prací pozemské
skutečnosti k Boží slávě nepozvedá.
Ježíš však udělal z prachu země lék,
aby nám, podobně jako onomu
slepému od narození, vrátil zrak.[16]
Když zjistíme, že práci je možné
posvěcovat, dostane vše nový smysl a
my začneme vidět a milovat Boha –
být kontemplativní – i v těch
situacích, které byly doposud
monotónní a nezajímavé nebo se
odehrávaly jen na horizontu
přízemnosti bez přesahu do věčnosti
a nadpřirozené roviny.

Rozevře se před námi nádherné
panoráma **posvěcování práce,**
posvěcování sebe v práci,
posvěcování druhých prací.[17]

Jsme protagonisty Božího plánu
postavit Krista na vrchol všech
lidských činností. Bůh svůj plán

ukázal našemu Otci, který s vírou v Jeho pomoc a s důvěrou v naši spolupráci jasnozřivě napsal: **Už nyní vidím, jak se v průběhu let i to nejposlednější z mých dětí s bravurou, s tvůrčím zápalem, mistrně a s počestností přesvědčivější než mnohá slova, věnuje své práci, a jak se svým úsilím o křesťanskou dokonalost v zaměstnání a ve svém životním stavu snaží o dobro celého lidstva, protože je, opakuji, dítětem Božím.** [18]

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel (...). U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo.[19] Nejsvětější Trojice osvítila našeho Otce, aby pronikl do hloubky tajemství Ježíše Krista, který je světlem světa:[20] udělila mu dar „jasného nazírání

tajemství vtěleného Slova, díky němuž do hloubky pochopil, že v srdci člověka nově zrozeného v Kristu v řádu spásy se skutečnosti lidského života niterně prolínají a stávají místem a prostředkem posvěcování“.[21] Duch Díla již vnesl světlo do života mnoha mužů a žen nejrůznějšího společenského postavení a kultur. Tito lidé se pustili do dobrodružství svatostí v přirozených podmínkách obyčejného života, do dobrodružství obětavé a silné lásky k Bohu, jež naplňuje duši štěstím a do světa zasévá Kristův pokoj.[22]

Jan Pavel II. vyzval k věrnému následování příkladu svatého Josemaríi: „Horlivě a věrně kráčejte ve stopách vašeho zakladatele. Ukažte svou každodenní práci, že Kristova láska může prodchnout celý život.“[23] Opírejme se především o přímluvu naší Matky. Prosme ji, aby nám dennodenně připravovala a

vždy uchovávala cestu: ***Cor Mariae
dulcissimum, iter para tutum!,
iter serva tutum!***

J. López

[1] *Rozhovory*, č. 24.

[2] Tamtéž.

[3] Sv. Jan Zlatoústý. In: Matth., XLIII, 5.

[4] *Rozhovory*, č. 24.

[5] Jan Pavel II., *Projev při Audienci pro účastníky kongresu „Velikost obyčejného života“*, 12-1-2002, č. 2.

[6] Náš otec, *Dopis* z 9-1-1932, č. 91-92. Citováno v: Zakladatel Opus Dei I., s. 220.

[7] *Jít s Kristem*, č. 45.

[8] Srov. 2. vatikánský koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 33.

[9] Srov. Jan 6, 56–57; XVII, 23; 1 Co 3, 23; Kol 1, 26–29; Gal 2, 20; Řím 8, 10–11.

[10] *Jít s Kristem*, č. 47.

[11] Srov. Gen 21, 15.

[12] *Rozhovory*, č. 55.

[13] Srov. 1 Kor 6, 11.

[14] Jan Pavel II., *Projev při Audienci pro účastníky kongresu „Velikost obyčejného života“*, 12–1–2002, č. 2.

[15] Srov. Gen 2, 7, 15.

[16] Srov. Jan 7,7.

[17] *Jít s Kristem*, č. 44.

[18] *Náš otec*, *Dopis* 9–1–1932, č. 4.

[19] Žl 36, 8, 10.

[20] Jan 1, 4.

[21] Kongregace pro blahořečení a svatořečení, Dekret o heroickém stupni cností Služebníka Božího Josemaríi Escrivy de Balaguer, zakladatele Opus Dei, 9–IV–1990, §3.

[22] Srov. Ef 1, 10.

[23] Jan Pavel II., *Projev při Audienci pro účastníky kongresu „Velikost obyčejného života“*, 12–1–2002, č. 4.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/bozi-prace/> (10.03.2026)